

משנה

שְׁבַעַת יָמִים קוֹדֶם יוֹם הַכַּפּוּרִים מְפָרְשִׁין ומרחיקים את הכהן הגדול
העתיד לעבוד את כל העבודות ביום הכיפורים מְבִיטוֹ ומאשתו,
ומביאים אותו לְשֵׁבַת פְּרִיָּהֲרִין שבבית המקדש, שהיתה מיוחדת
עבור הכהן הגדול. וּמִתְקַיֵּין – מוזמנים ומייחדים לו בֵּהָן אַחֵר
שיוכל לעבוד את עבודת יום הכיפורים תַּחְתּוֹ – במקומו, מחשש
שְׁמָא יֵאָרֶע בּוֹ פָּסוּל – טומאת קרי או שאר טומאות המעכבות
אותו מלבוש למקדש ולעבוד את עבודת יום הכיפורים. רַבִּי
יְהוּדָה אָמַר, אִם אִשָּׁה אַחֶרֶת מִתְקַיֵּין לוֹ, וזאת מחשש שְׁמָא תָמוּת
אִשְׁתּוֹ קודם שיגמור את העבודה, וכהן גדול צריך שתהיה לו אשה
בשעת העבודה, שְׁנֵאמַר יוֹדְקִירֵא אֶת־פֶּר הַחֲטָאת אֲשֶׁר לוֹ
וּבִכְשׁ בְּעוֹד וְכַד בִּיתוֹ (ויקרא טו יא), ודרשו חכמים, 'ביתו' זו אשתו,
ולכן מקדש אשה נוספת ומכניסה לחופה לפני יום הכיפורים. אֲמַר
לוֹ חכמים לרבי יהודה, אִם כֵּן שבאת לחשוש למיתה אף בזמן
מועט, הרי שְׁאֵין לְדַבֵּר סוֹף, ויש לחשוש שמא תמות אף האשה
השניה.

נמרא

מאחר והמשנה מבארת דין פרישת כהן גדול קודם יום הכיפורים
שבעה ימים, מביאה הגמרא דין כעין זה גבי שריפת פרה אדומה
הנעשית על ידי כהן טהור, שצריך להפריש את הכהן השורף את
הפרה שבעת ימים קודם לכן; וְהֵן הָתָם במסכת פרה (פ"ג מ"א),
שְׁבַעַת יָמִים קוֹדֶם שְׂרֵפַת הַפָּרָה האדומה, שהיו מזין מאפרה לטהר
את הטמאים, הָיוּ מְפָרְשִׁין את הכהן השורף אֶת הַפָּרָה, שעיקר
מעשה הפרה היה בשריפתה, ומרחיקים אותו מְבִיטוֹ, ומביאים
אותו לְשֵׁבַת שָׁעַל פְּנֵי הַבֵּירָה, שהיתה בצד צִפּוֹנָה מִזְרְחָה של
העזרה, וְלִשְׁבַת בֵּית הָאֶהָן הִיְתָה נִקְרָאת.

מבארת הגמרא את משנה זו: וְלָמָּה נִקְרָא שְׂמָה לִשְׁבַת בֵּית הָאֶהָן,
לפי שְׁבַל מַעֲשִׂיהָ של הפרה, קבלת דמה ואסיפת אפרה, הָיוּ בְּכָלִי
וְלָלִים – כלים העושים מגלגלי בקר שנתבישו, או בְּכָלִי אֲבָנִים
וּבְכָלִי אֲדָמָה – כלים מאבן גיר כך שנוחקה, או מאדמה שייבשה
בחמה בלא כבשן ככלי חרס, שכלים אלו אינם מקבלים טומאה,
ולפיכך נקראת הלשכה 'בית האבן' על שם כלי האבן הנצרכים
למעשי הפרה. מבררת הגמרא: מָאִי מַעֲמָא תִּיקְנוּ להשתמש רק
בכלים אלו. משיבה הגמרא: בֵּינָן דְּמִכּוּל יוֹם כִּשֶׁר בְּפָרָה – כיון
שטמא שטבל ביום על אף שאינו טהור לגמרי עד שתשקע החמה
ואסור לו להיכנס לבית המקדש ולהקריב קרבנות, הרי הוא כשר
להתעסק בטהרת הפרה, וקבעו חכמים לעשותו דווקא בכהן זה
כפי ששנינו במשנה, דְּהֵנָּן (פרה פ"ג מ"ו), מְמַמְּאִין הָיוּ את הכהן
השורף אֶת הַפָּרָה ביום השריפה, בטומאות דרבנן, וּמִמְטְבִּילִין אותו,
ושורף את הפרה קודם שיעריב שמשו, ועשו זאת כדי לְהוֹצִיא
מִלֵּבָן שֶׁל צִדּוּקֵין שְׁהָיוּ חולקים על קבלת חכמים ואוֹמְרִים שרק
בְּמַעֲוָרֵי הַשֶּׁמֶשׁ – טהורים גמורים לאחר שהעריב השמש, הִיְתָה
נַעֲשִׂית הפרה, ולכן תיקנו חכמים לעשות כן להראות שאף טבול
יום כשר. וכיון שהקילו חכמים קולא זו, לכן כנגד זה תִּקְנִינוּ לָהּ
רַבְּנָן מעלה יתירה, להשתמש בעשייתה רק בְּכָלִי וְלָלִים כְּלִי אֲבָנִים
וּבְכָלִי אֲדָמָה וְלֹא לִיבְבָלִי – שאינם מקבלים טומאה, כִּי הֵיכָּי לֹא
לִיְהִיבָלִי כֹּה לומר כשם שטבול יום כשר כך אין צריך להיזהר
בטהרתה, ולכן החמירו חומרות יתירות בשמירת טהרתה.

מוסיפה הגמרא לבאר את המשך משנה זו: מדברי המשנה
שכתבה את מקום הלשכה באיזה צד היתה משמע שיש לכך טעם

מיוחד. שואלת הגמרא: מָאִי שְׁמָא – מדוע הפרישוהו דווקא
ללשכה שהיתה בפינת צִפּוֹנָה מִזְרְחָה. משיבה הגמרא: צד צפון
שייך בּוֹ, בֵּינָן דְּחִתָּמָתָהּ הִיא – שקראה הכתוב לפרה אדומה בשם
חטאת, שנאמר (במדבר יט ט) 'לְמִי נִדְּהָ חֲטָאת הִיא', וְחִתָּמָתָהּ מְעוֹנָה
שחיתה בצד צִפּוֹן של העזרה, ואף שפרה אדומה נשחטת בהר
הזיתים, מכל מקום על ידי שלשכותה ברוח צפון יזכור לעשותה
לשמה כקרבן חטאת. וְצִד מִזְרָח שִׁייך בּוֹ, משום שְׁכָתִיב כֹּה
בהזאת דם הפרה, וְהָיָה אֵל נֶכַח פְּנֵי אֹהֶל מוֹעֵד (שם יט ד), ופירושו
שעומד במזרח המשכן או המקדש, ומכוין לראות מול פניו את
פתח המשכן או המקדש שהיה בצד מזרח, ומשום כך תִּקְנִינוּ לָהּ
רַבְּנָן לכוון השורה את הפרה לִשְׁבַת בְּקֶרֶן צִפּוֹנָה מִזְרְחָה, כִּי הֵיכָּי
דְּלִמְתּוֹ לָהּ הִיבְרָא – כדי שתהיה היכר להיות זורין ונזכר במעשיה
וסדר עבודתה.

שנינו במשנה זו שהלשכה היתה על פני הבירה. מבארת הגמרא:
מָאִי בִּירָה, אָמַר רַבָּה בַר בַּר חֲנָה אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, מְקוֹם הָיָה בְּהַר
הַבֵּית וּבִירָה שָׁמוֹ. וְרִישׁ לְקִישׁ אָמַר, כָּל הַמִּקְדָּשׁ כּוּלּוֹ קָרִי בִּירָה,
שְׁנֵאמַר בתפילת דוד על שלמה (דה"א י' כט יט) שיזכה לבנות את
'הַבֵּירָה אֲשֶׁר הִבְנוֹתִי' – אשר זימנתי לה מקום ונבסים לצורך
בנייתה, הרי שבית המקדש קרוי בירה.

אחר שהביאה הגמרא שגם בפרה אדומה מפרישין את הכהן
העוסק בה שבעה ימים כמו הפרשת כהן גדול קודם יום הכיפורים,
מבארת הגמרא מניין למדים זאת. מבררת הגמרא: מָאִי הֵנִי מוֹלִי –
מה המקור לחובת הפרשת כהן קודם יום הכיפורים וקודם שריפת
פרה אדומה. מבארת הגמרא: אָמַר רַבִּי מְנוּיָמִי בַר חֵלְקִיָּה, אָמַר רַבִּי
מְחִסְיָא בַר אִידִי, אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, אָמַר קְרָא גְבִי שְׁבַעַת יָמִי הַמִּילּוּאִים
שנצטוו אהרן ובניו לפרוש מביתם (ויקרא ח לז לד), וּמִתְפַּתַּח אֹהֶל
מוֹעֵד לֹא תֵצֵאוּ שְׁבַעַת יָמִים וגו', כִּאֲשֶׁר עָשָׂה בַּיּוֹם הַהוּא צִוָּה ה'!
לְעֵשֶׂת לִבְשׁ עֲלֵיכֶם, ומשמע שכשם שציוה עליהם לפרוש שבעת
ימים לפני הקרבת הקרבנות ביום השמיני למילואים כך אף
לדורות יש דין פרישה שבעת ימים לפני יום אחד. ודורשת הגמרא
על מה נתחייבו בפרישה, תִּיבַת 'לְעֵשֶׂת', אֵלּוּ מַעֲשֵׂי פָרָה, ומכאן
שיש דין פרישה שבעת ימים לכוון השורף את הפרה. ותִּיבַת
'לִבְשׁ', אֵלּוּ מַעֲשֵׂי יוֹם הַכַּפּוּרִים, שעיקרו של יום עומד לכפרה,
ומכאן שישנו דין פרישה שבעת ימים לכוון הגדול לפני יום
הכיפורים כמו ששנינו במשנתנו.

שואלת הגמרא: מנין שבא הכתוב לרבות שני חיובי פרישה,
בְּשִׁלְמָא כּוּלִיָּה קְרָא בְּפָרָה לֹא מִתּוֹקֵם – אמנם זה מובן שאי אפשר
לומר שבא הכתוב לרבות פרישה רק בפרה, משום ש'לִבְשׁ' בְּתִיב,
וּפָרָה לֹא בַת בְּפָרָה הִיא, שעיקרה של פרה אדומה לטהרת
טמאים ולא לכפרת עוונות. אֵלּא מנין שריבה הכתוב פרישה
בפרה כלל, אֵימָא – אמור ודרוש דְּכוּלִיָּה קְרָא בַּיּוֹם הַכַּפּוּרִים בְּתִיב
– שכל הפסוק 'כאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשות' מלמד על
חיוב פרישה לצורך יום הכיפורים, ולא נדרוש מ'לעשות' פרישה
נוספת. מיישבת הגמרא: אֲמַרִי, אֵין המקור לחיוב פרישה בפרה
מתִּיבַת 'לעשות', אלא וְלָמָּה גִזְרָה שוה מתיבות 'צוה' 'צוה' בְּתִיב
הַכָּא במילואים 'צוה ה' לְעֵשֶׂת', וּבְתִיב הָתָם בפרה אדומה 'זאת
חַקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צִוָּה ה' לְאֹמְרֵי', ולמדים גזירה שוה, מִה 'צוה'
האמור לְהִלָּל, גְבִי פָרָה נאמר, אִם כֵּן בפרשת המילואים תִּיבַת
'צוה' מלמדת על פָּרָה, וּמִה כֵּן – במילואים נאמר בפסוק דין
פְּרִיָּשָׁה, אִם לְהִלָּל – גְבִי פרה יש דין פְּרִיָּשָׁה.

שיעבוד, אבל ידוע איזה משמרת מקריבה כל שבוע, וכל בית אב
מתוכה באיזה יום בשבוע הוא מקריב, ואם כן נִיבְעִי לִיה פְּרִיָּשָׁה
לְבוֹלִיָּה מְשַׁמְרַת בֵּית אָב העתידה לעבוד בשבוע הבא ביום מימי
השבוע, ונפרישם שבעה ימים קודם יום עבודתם. מתרצת הגמרא:
דָּנִין – למדים גזירה שוה דְּבָר שֶׁקִּבְּעַ לֹא זָמַן כמו יום הכיפורים
שחל בזמן קבוע, מְדַבֵּר שֶׁקִּבְּעַ לֹא זָמַן, הוא שמיני למילואים שהיה
בזמן מסוים בא' ניסן, לְאִפּוּקֵי קִרְבָּנוֹת דָּבָל יוֹמָא אִיתְּנָהוּ – למעט
קרבתות הקריבים בכל יום שאינם דומים למילואים, ואין ללמוד
לחייב בהם פרישה כבמילואים.
שואלת הגמרא עוד: מנין שלכפר' מלמד על יום הכיפורים, וְאִימָא
שבא ללמד על פרישה בקרבתות של הַקְּנִיָּים המכפרים על טומאת
מקדש וקדשיו, שהם דומים למילואים בכך שזמנם קבוע. משיבה
הגמרא: דָּנִין דְּבָר שֶׁנִּהְיָ פֻּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, כיום הכיפורים, מְדַבֵּר
הַנִּהְיָ פֻּעַם אַחַת בְּשָׁנָה – מימי המילואים שלא היו יותר מפעם
אחת בשנה, לְאִפּוּקֵי וְהוֹצִיאָן הַקְּנִיָּים דְּלֹא פֻּעַם אַחַת בְּשָׁנָה בלבד
נִיְהָו, שהרי יש שלשה רגלים בשנה, לפיכך אין הם דומים
למילואים, ואין ללמוד בהם דין פרישה.
שואלת הגמרא: וְאִימָא שבא ללמד רק על פרישה בְּרִגְלָא אַחַד, שזה
רק פעם אחת בשנה. וְכִי תִימָא – ואם תשיב שלא דָּנִין הֵי מִיְהִיּוּ
– באיזה רגל לחייב פרישה, ונצטרך לרבות את כולם משום
ששקולים הם, ונמצא שוב שאינם דומים למילואים שלא היו יותר
מפעם אחת בשנה. אין זו תשובה, שכן יש לנו לומר שרק באחד
מן הרגלים נחייב פרישה, אִי – או הַגְּמִצֹת מחמת המעלה שבו
הוֹאִיל ובכל מקום שמוזכרים הרגלים פִּתְחָ בֹּה הַתְּנוּבָה תִּחְלֶלָה. אִי הַגְּ
הַסּוּפוֹת שמעלתו הוֹאִיל וּמְרִיבָה מְצֻנוֹת שיש בו מצוות רבות, סוכה
לולב ערבה וניסוך המים, וחשוב הוא יותר משאר רגלים, וילמד
ממילואים להצריך פרישה לכהן המקריב קרבתות החג.
מיישבת הגמרא: אֵלָּא הטעם שאין למדים ממילואים לקרבתות
הרגל, משום דָּנִין פְּרִיָּשָׁה שֶׁבִּעָה יָמִים לְצוּרָן יוֹם אַחֵד – יום
הכיפורים, מְפָרִישָׁה שֶׁבִּעָה לְיוֹם אַחֵד – במילואים שפרשו שבעה
ימים לעבוד יום אחד בחנוכת המזבח, וְאִין דָּנִין פְּרִיָּשָׁה שֶׁבִּעָה
לְצוּרָן שֶׁבִּעָה יָמִים של חג הסוכות או הפסח מְפָרִישָׁה שֶׁבִּעָה לְצוּרָן
יוֹם אַחֵד שנהגה במילואים.
שואלת הגמרא: וְאִימָא שלכפר' בא לרבות פרישה לכהן המקריב
את קרבתות שְׁמִינִי עצרת, דְּפָרִישָׁה שֶׁבִּעָה לְיוֹם אַחֵד הוּא ודומה
למילואים. משיבה הגמרא: דָּנִין דְּבָר שֶׁאֵין קְדוּשָׁה לְפָנָיו כמו יום
הכיפורים שהימים שלפניו ימי חול הם, מְדַבֵּר שֶׁאֵין קְדוּשָׁה לְפָנָיו
וזהו יום שמיני למילואים שלא היתה קדושה לפניו, וְאִין דָּנִין דְּבָר
שֶׁאֵין קְדוּשָׁה לְפָנָיו – שמיני עצרת שקדמו לו שבעה ימים קדושים
של חג הסוכות, מְדַבֵּר שֶׁאֵין קְדוּשָׁה לְפָנָיו – ממילואים.
שואלת הגמרא: וְלֹא קָל וְחוֹמֵר הוּא, הַשְׁתָּא שֶׁמִּצְוֵינוּ בְּמִילּוּאִים
שהוא דְּבָר שֶׁאֵין קְדוּשָׁה לְפָנָיו ומכל מקום בְּעֵי פְּרִיָּשָׁה, אם כן שמיני
עצרת שהוא דְּבָר שֶׁאֵין קְדוּשָׁה לְפָנָיו, לֹא כָל שֶׁכֵּן שיש להצריך
פרישה לכהן העובד בו. מיישבת הגמרא: אִמָּר רַב מִשְׁרָשָׁא, לֹא
על אף שקל וחומר הוא, אין ללמוד מכך, משום שֶׁכָּאֲשֶׁר עָשָׂה
בְּיוֹם הַזֶּה צֻוָּה ה' לַעֲשׂוֹת לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם בְּתִיבָה (ויקרא ח לד), ולשון
'וזה' נדרש בְּזוֹ, שהיא דווקא כדוגמתו, ושמיני עצרת שיש
קדושה לפניו אינו כמו יום חנוכת המשכן, ולכך אין לרבותו
מלכפר'.
יישוב נוסף: רַב אֲשִׁי אִמָּר, מִי אִימָא מִיֵּד – וכי יש מקום לומר דְּעִיקָר
רָגַל שהוא יום טוב הראשון של סוכות לֹא בְּעֵי פְּרִיָּשָׁה, וְטַפֵּל דִּידִיה
– שמיני של חג שהוא סיום וסופו של החג בְּעֵי פְּרִיָּשָׁה, לא מסתבר
לומר כן שהיה הטפל חמור מן העיקר. וְאִפְּלוּ לְמֵאָה דְּאִמָּר שְׁמִינִי
רָגַל בְּעֵי עֲצָמוּ הוּא, ואינו טפל לסוכות אלא יום טוב בפני עצמו
הוא, לא יתיישב בכך לומר שסוכות אינו צריך פרישה ושמיני שלו
צריך פרישה, שהרי הֵנִי מִיָּלֵי שְׁמִינִי כרגל בפני עצמו, רק לְעֵזְרָן

שואלת הגמרא: מנין שלמדים גזירה שוה מ'צוה' האמור
במילואים ל'צוה' האמור בפרה לחייב פרישה על פרה, וְאִימָא
שלמדים גזירה שוה מ'צוה' האמור במילואים ל'צוה' דְּאִמָּר גבי
יוֹם הַכִּיפּוּרִים, דְּבִתִּיב גבי עבודת אהרן ביום הכיפורים וְיַעֲשֶׂה כָאֲשֶׁר
צֻוָּה ה' אֵת מֹשֶׁה (ויקרא טו לד), וילמד להצריך פרישה קודם יום
הכיפורים, ולא קודם עבודת הפרה, ואילו מה שנאמר 'לכפר'
ילמד חיוב פרישה לעבודת קרבתות הבאים לכפרה.
מיישבת הגמרא: דָּנִין גזירה שוה 'צוה' דְּלִפְנֵי עֲשִׂיהָ – לשון ציווי
שנכתבה בתחילת הפרשה קודם שנוכר קיום ועשיית המצוה,
מ'צוה' דְּלִפְנֵי עֲשִׂיהָ, וְאִין דָּנִין 'צוה' דְּלִאֲחֵר עֲשִׂיהָ – לשון ציווי
שנאמרה אחר שנאמר עשייה בסוף, מ'צוה' דְּלִפְנֵי עֲשִׂיהָ. ולכך
למדים פרה אדומה שנאמר בה 'צוה' בתחילת הפרשה קודם
שנכתב עשייתה בפועל, ממילואים שאף בהם נאמר לשון ציווי
קודם שנאמרה העשייה, ואין למדים 'צוה' של יום הכיפורים
שנכתב בסוף הפרשה לאחר עשייה וְיַעֲשֶׂה כָאֲשֶׁר צֻוָּה ה',
ממילואים שנכתב בה ציווי קודם עשייה.
שואלת הגמרא עוד: וְאִימָא – תדרוש גזירה שוה מ'צוה' האמור
במילואים ל'צוה' דְּנִאמַר בְּקִרְבָּנוֹת, דְּבִתִּיב 'בְּיוֹם צִוּוֹת אֵת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל לְהִקְרִיב אֶת קִרְבָּנֵיהֶם', ונצריך כל כהן העובד במקדש
לפרוש שבעה ימים קודם שיקריב קרבן ציבור. משיבה הגמרא:
דָּנִין גזירה שוה 'צוה' מ'צוה' שהם תיבות שוות, וְאִין דָּנִין תִּיבַת
'צוֹת' מתיבת 'צוה' על אף שמשמעותם שוה, כיון שאין אותיות
התיבות שוות. ולכך למדים פרה ממילואים, שבשניהם נאמר
'צוה', ואין למדים קרבתות שנאמר בהם 'צוֹתוֹ'.
שואלת הגמרא: וְאִימָא נִפְקָא מִיָּה – מדוע שינוי לשון זה מעכב
מללמוד גזירה שוה, וְהִתְנַא דְּבִי רַבִּי יִשְׁמַעְיֵאל, נאמר לגבי נגעי
בתים, לאחר שבוע ראשון של הסגר הבית, וְיִשָּׁב הַבֵּית, ולאחר
שלא פשה הנגע בשבוע ראשון והוסגר לשבעה ימים שנית, נאמר
'וְכָא הַבֵּית', וכיון שמשמעות שני הפסוקים שוה, ששניהם אמורים
בביאת הכהן אל הבית המנוגע, למדים גזירה שוה ממשמעותם זו
היא שִׁיבָה זו היא בִּיאָה – שבוע הראשון שנאמר בו 'שיבה' ושבוע
השני שנאמר בו 'ביאה' דיניהם שוים, כשם שבפשה הנגע אחר
שבוע ראשון אינו נותץ את הבית, אלא חולץ את האבנים ומקלף
את הטיח שבבית ומביא אבנים אחרות וטח את הבית ומסגירו, כן
הדין בפשה הנגע בסוף שבוע שני. הרי לנו מכאן שניתן ללמוד
גזירה שוה אף אם אין התיבות שוות באותיותיהן, כיון שמשמעותן
שוה, ואם כך יש לנו ללמוד לשון 'צוֹתוֹ' שבקרבתות מ'צוה'
שבמילואים, שמשמעותן שוה.
משיבה הגמרא: הֵנִי מִיָּלֵי שְׁמִינִי שדורשים גזירה שוה גם כשאין התיבות
דומות, הִיבָא דְּלִיבָא דְּדָמִי לִיה – באופן שאין מקום אחר שנאמרה
בו תיבה דומה לתיבה המלמדת, אֲכַל הִיבָא דְּאִיבָא דְּדָמִי לִיה,
ואפשר ללמוד מתיבה הדומה לגמרי באותיותיה, מְדַבֵּר לִיה
לְפָנָיו – למדים מהדומה לגמרי. ועל כן גבי נגעי בתים שאי אפשר
ללמוד בה גזירה שוה ממקום אחר שהתיבות שוות, למדים גזירה
שוה ממשמעויות שוות, אך גבי פרשת המילואים שאפשר ללמוד
ממנה לפרה שתיבותיהם שוות, אין למדים ממנה לקרבתות
שתיבותיהם שונות על אף שמשמעותם שוה.
הגמרא דנה בדרשתו השניה של רבי יוחנן: לְכַפֵּר' אֵלֹו מְעַשֶׂה יוֹם
הַכִּיפּוּרִים. שואלת הגמרא: מדוע למדים מכך חיוב פרישה רק
לעבודת יום הכיפורים המכפרת, וְאִימָא שלמדים מכך לְכַפֵּר'ה
דְּקִרְבָּנוֹת, שהרי בקרבתות יחיד נאמר לשון 'לכפר', ונצריך פרישה
לכל כהן המקריב קרבן יחיד. משיבה הגמרא: אי אפשר להצריך
פרישה לכל כהן, שכן וכי מִי דְּעִינָן מְקוֹדֵם הֵי בְּהֵן מְתַרְמִי – איזה
כהן יעלה בגורל להקריב, דְּבִתִּיב לִיה – שנצריך לו פְּרִיָּשָׁה, והדבר
פשוט שאין להפריש את כל הכהנים שבעולם. מקשה הגמרא:
אִמָּר, אֵלָּמָה לֹא – מדוע לא, אמנם אי אפשר לדעת מי הכהן